

Εκεί στα μέσα της δεκαετίας του '70, μετά το όπως - όπως τέλος της μεγίστης ταλαιπωρίας των γυμνασιακών σπουδών, προετοιμαζόμενος δια την εξίσου μεγίστης ταλαιπωρίας του «ακαδημαϊκού», οι δύσμοιροι γονείς μου στην προσπάθειά τους να με προετοιμάσουν καλύτερα για τη περιπέτεια της ζωής, μου έφεραν δασκάλα Αγγλικής, για ιδιαίτερα μαθήματα.

Κάπως έτσι τα πρωινά έκανα ότι δούλευα στο μαγαζί, τα μεσημέρια λέγαμε τις αγγλικούρες μας με την δεσποινίς Jane, το απόγευμα έκανα ότι μελετούσα και το βράδυ έσερνα τα βήματά μου στα περί τα Εξάρχεια φροντιστήρια κάνοντας ότι πρόσεχα.

Βίωνα μια συνταγή σίγουρης αποτυχίας, μάλλον το καταλάβαινα αλλά στα 18 πρέπει να είσαι ή πολύ καλός ή πολύ χαζός για να ξέρεις τι θέλεις. Σίγουρα δεν ήμουν πολύ καλός. Κάμαμε λοιπόν μάθημα με την δεσποινίς Jane, αλλά κοίταγα το ρολόι του τοίχου, το δρόμο, φευγαλέα ίσως το μπούστο της, το διάδρομο και αφηρημένος πετούσα ποιος ξέρει που. Ήταν φανερό ότι ήμουν απών. Το ψυλλιάστηκε η δεσποινίς Jane και την επόμενη φορά άφησε τα βοκαμπούλαρι, τα γκράμαρ και τα παρόμοια και κατέφθασε αρματωμένη.

Παρένθεση, εδώ, για κάτι που δεν ένιωσε ποτέ η Frau τάδε, ούτε το όνομα της δεν θυμάμαι, που μου δίδασκε Γερμανικά και το είχε χάσει το ματσάκι από τα αποδυτήρια. Αλλά ήταν αδύνατο να ταιριάξουμε. Εκείνη ήξερε όλα τα κομμάτια του Τζίμη Μακούλη και η ταπεινότητά μου κυμαινόταν ανάμεσα σε Ten Years After και Crosby Stills Nash & Young. Τι είδους συνεννόηση να βρίσκαμε; Στο πυρ το εξώτερο τα Deutsch für Ausländer, τα starke verben και ο Τζίμης Μακούλης.

Ήρθε λοιπόν η δεσποινίς Jane και κάνει έτσι και βγάζει από το ταγάρι της το Rolling Stone. Εκτοτε παίζαμε το μονόπρακτο το τερπνόν μετά του ωφελίμου. Ίσως να μην έμαθα καλά Αγγλικά, αλλά τουλάχιστον περνούσα καλά εκείνες τις ώρες. Κι εκείνη καλύτερα, θαρρώ.

Τα θυμήθηκα όλα αυτά, καθώς άκουγα την επικείμενη έκδοση του Rolling Stone Greece. Το είπε και ο Πετρίδης στις 4 με 5 μοιραία ψήθηκα, που λένε και οι νεολαίοι. Χωρίς κομπασμό και δίχως υπερβολή έχω φυλάξει και αρχειοθετήσει εκατοντάδες περιοδικών. Τον 20ό αιώνα κατέθεσα μικρές περιουσίες στον περιοδικό Τύπο, συνήθεια από την οποία προοδευτικά απομακρύνθηκα, στον 21ο. Ήρθε και το διαδίκτυο και τα περιοδικά γονάτισαν. Το καταθέτω με πίκρα διότι άθελά μου συνέβαλα σε αυτό. Σε κάποιο βαθμό όμως ευθύνονται και τα περιοδικά. Ελάχιστα κινούνται αυτόνομα στα περίπτερα και ίσως ακόμα λιγότερα κρατούν κάποιο επίπεδο.

Τέλος πάντων έχοντας, ανεξάρτητα περιεχομένου, εξασφαλίσει τη θέση του στο αρχείο, όπως δεκάδες άλλες εκδοτικές προσπάθειες προμηθεύτηκα την εφημερίδα και το Rolling Stone Greece. Αυθορμήτως καταθέτω, ασκαρδαμυκτί, τα κάτωθι.

Σύνολο σελίδων 54 μαζί με τα εξώφυλλα, 13 καταχωρήσεις εκ των οποίων οι δυο ήταν ημέτερες, και οι πέντε αφορούσαν αλκοόλ. Η παρατήρηση έχει να κάνει με τις πιθανότητες οικονομικής βιωσιμότητας της προσπάθειας. Χαρτί βαρύ και μυρωδάτο, εξώφυλλο ακόμα βαρύτερο όλο τετραχρωμία. Ας μου επιτραπεί η κρίση, περιττή πολυτέλεια. Η σχεδίαση ως αναμενόταν μοντέρνα, σε κάποιες περιπτώσεις σε οριακό σημείο για να μπερδευτεί κάποιος που γεννήθηκε ένα χρόνο πριν από τον Prince και τον M. Jackson, μα επιζεί ακόμα και διατηρεί την περιέργεια του αναγνώστη.

Όπως π.χ. το κομμάτι για τους Metallica οι οποίοι δεν ήταν στις προτιμήσεις μου, δεν μου χτύπησαν την πόρτα και ελπίζω να εξιλεωθώ, για αυτή την αποκοτιά μου, κάποτε.

Αντίθετα βρήκα πολύ ενδιαφέρον το κομμάτι για τον Clapton και την περιπέτεια που τραβάει με τις δηλώσεις και τη στάση του για τα εμβόλια αλλά και για περασμένες τοποθετήσεις του, υπό την επήρεια δυστυχώς, για τα φυλετικά θέματα. Πάντως την Τρίτη 29 Νοεμβρίου, ο Πετρίδης την πέταξε την σπόντα του, του τύπου κάτω τα χέρια από τον Clapton.

Ενδιαφέρουσα η ενότητα Μουσική με Μουσικούς. Ξεκινά με τα δίδυμο Lorde - David Byrne που κάνουν μια γήινη κουβέντα, συνεχίζεται με τους ημεδαπούς δίδυμο Παυλίδη – Λεξ. Μας τα είπαν όμορφα, ευγενικά, ανθρώπινα. Το τετρασέλιδο με το δίδυμο Madonna - Maluma διαβάζεται με το στανιό. Ακόμα και αν ξεπεράσεις την τόσο επιτηδευμένη και στημένη μέσα

σε τόνους μακιγιάζ και ώρες προετοιμασίας φωτογράφιση, η κουβέντα τους πολύ δύσκολα θα ταιριάζει σε ενήλικες.

Γλυκιά η κριτική στο άλμπουμ των Tony Bennett & Lady Gaga, αιχμηρή αλλά πειστική η αντίστοιχη για το τελευταίο του Ed Sheeran. Ζουμερό και αφράτο το κομμάτι «ο Φοίβος και τα κορίτσια του», ιδιαίτερο και οπωσδήποτε στα μέτρα της εποχής το «οι camp μέντορες των Lil Nas X & Maneskin».

Ενημερωτικό, διαφωτιστικό το «CTRL+ALT-RIGHT + DEL», χωρίς υπερβολές, και ιδεολογικές ακρότητες, θίγοντας τόσο τα διεθνή όσο και τα ημεδαπά επικίνδυνα θέματα που έχουν αναδυθεί με την τη γέννηση της Alt Right. Ακολουθώντας, τολμηρό όσο έπρεπε το κομμάτι «Μετά το εφετείο τι;». Καλοχώνευτα και τα κομμάτια της κριτικής ταινιών, αντιθέτως ζορίστηκα με το θέμα περί του Charlie Watts.

Δυσκολεύτηκα ολίγον, ένεκα η ηλικία, με το μέγεθος της γραμματοσειράς, αντιλαμβάνομαι το γιατί, δικαίως οι συντελεστές της έκδοσης δεν αντιλαμβάνονται το πρόβλημα των συνομήλικών μου.

Στο καίριο ερώτημα απαντώ καταφατικά: Ναι, το πιθανότερο είναι να το ξαναπρομηθευτώ με απώτερο σχεδιασμό, να συμπληρώσω μια ντουζίνα. Δηλαδή τα τεύχη του πρώτου χρόνου, ώστε να θυμηθώ συνήθειες περασμένες και να εξιλεωθώ για τις τύψεις, που απομακρύνθηκα από τον περιοδικό Τύπο. Δεν ξέρω αν εκείνος διατηρεί τύψεις για τις μεταλλάξεις του. Αλλά και για να χτίσω μια γέφυρα με το μουσικό παρελθόν, από τότε που πιτσιρικάς περίμενα την τάδε του μηνός για να συναντήσω τα αγαπημένα έντυπα στα περίπτερα, τότε που η δεσποινίς Jane κόμιζε το Rolling Stone.

Από τότε που το «Wish you were here», ο «Μικρόκοσμος» το «Night Fever» και το «Λαϊκό τσα τσά», αυτός ο αλλόκοτος μουσικός αχταρμάς, μου δημιουργούσαν την ίδια αναστάτωση. Τότε που το σκρατς που ακουγόταν όταν η βελόνα ακουμπούσε στο περιστρεφόμενο βινύλιο έκανε την καρδιά μου να διαστέλλεται και να συστέλλεται πιο γρήγορα, πιο πολύ.

Τότε που οι γονείς της Lorde, της Billie Eilish, της Dua Lipa δεν είχαν ακόμα γνωριστεί.